

Polizia: eredu kontua ote?

**ITZIAR MORENO
MARTÍNEZ**
EUSKAL PRESO
POLITIKOA

Omen, ezkerreko mugimenduok eztabaidatu behar dugu Polizia eredu berriei buruz, iritzi “gotortu” edo “erosoetatik” aldenduz. Gotortzea al da norbere ideiak eta printzipioak defendatzea? Erosoa izan al da inoiz sistemaren aurka borrokatzea? Animatuko naiz, bada, ene iritzia gehitzen auzitan den gai arantzadunari.

Gure herrian tortura, erailketa eta errepresiorik krudel zein zigorgabearenaren ikur badira ere, inork pentsa lezake, “eredu ona” topatzekotan, ez dela zertan halakorik errepikatu. Alta, aipa ditzagun bestelako argudioak.

Polizia: ordena publikoa zaintzea helburu duten estatuko segurtasun-indarrez osatutako erakundea.

Estatua: lurralde mugatuan finkatuta eta botere subiranoz hornituta dagoen unitate politikoa; boterea gauzatzen duten erakundeen multzoa; botere publiko zentrala, botere lokalei kontrajarria.

Polizia estatuari hertsiki lotutako instituzioa da eta, lehena zalantzan jarritz gero, hurrena ere kolokan jartzea logikoa dirudi. Izan ere, Poliziari gabeko herri edo kulturak topatzeko, estatuaren adigai modernoaren aurreko garaietara jo behar dugu. Egun, badira Poliziari gabeko herriak, zapatistak kasu, defentsarako antolatuta badaude ere.

Niretzat, argi, garbi eta oskarbi: ez dago Polizia eredu onik, kartzela eredu onik ez dagoen bezalatsu. Biak ala biak erauzi behar dira. Ez dut uste arazoa denik Polizia eredua, Polizia bera baizik. Pertsona batek beste pertsonen gaineko boterea aitortzen dion uniformearen bitartean, beti izango du botere hori neurrigabe baliatzeko aukera. Estatuburuaren tankeran: afera ez da zein den pertsona edo erakunde politikorik zintzoena botere hori era justu batean kudeatzeko, arazoa boterea bera da. Problema ez da, hortaz, nork agintzen duen, agintea bera baizik. Historiak erakutsi digu, asmorik iraultzaileenak zituztenek ere akatsak (baita gehiegikeria izugarriak ere) egin izan dituztela, behin boterea eskuratuta. Beraz, botere guneak ahalik eta gehien murriztu behar dira, erabakitze muinak kolektibizatuz eta herritarrak instituzioen gainetik boteretuz.

Nork beteko ditu, orduan, polizien zereginak? Tai gabe, hainbat eginkizun komun-zulora bota ditzakegu: manifen/mugen/jendartearen kontrola, errepresio-funtzioa... Herritarrontzat baliagarriak direnak, aldiz, lan bereziak eta zibilak bilakatu daitezke: trafikoaren antolaketa, salbamendua, biktimei laguntza, liskarren bitartekaritza... ea.

Utopikoa? Baliteke. Utopiek, ostera, iraultzaileen bidea marrazten dute! ●

Gazteak eta euskara

**LAURA MINTEGI
LAKARRA**
IDAZLEA

Iñaki Galdosek maiatzaren 24an *Berria*-n idatzitako artikularen harira iritzi batzuk irakurri ditut sare sozialetan. Galdosek aldarrikatzen du euskara estandarren beharra eta kexu azaltzen da zenbait hedabidetan euskararen erregistro lokalek hartzen duten presentzia gehiegizkoaz.

Bat etor ninteke esaten dutenekin euskalkien erabilpen demasekoa hedabide ez lokaletan uxatu ditzakeela euskarara hurbiltzen ari direnak, eta euskalkirik “ez duten” euskaldun berriak zokoratuta senti daitezkeela. Baina gehiago arduratzen nau, beste behin, hegoak moztu nahi izatea dabilenari,

ibiltzeko gogo kentzeraino.

Dagoen euskararik onena da egiten dena, ia-ia edonola egiten bada ere. Eta euskararen etsairik handiena da euskara nola, noiz, norekin egin behar den ezarri nahi duen dotrina. Zenbateko kaltea egin zaio euskarari, hobe beharrez!

Zinez uste dut naturaltasuna dela hizkuntzari egin dakioken opari ederrena: natural komunikatu, natural adierazi norberak dakiena, edo ez dakiena.

Zorionez, gazteek ez digute kasu handirik egiten helduoi. Nahi dutena egiten dute, nahi dutenean. Eskerrak. Maiatzaren 21ean Donostian egin zuten bezala. *Merci!* ●